

Alp 2272
II pusem.

LĀTVAS

No. 28. Metai X

Liepos-July 5, 1930

DRSR valst.
respublikas
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusci metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

IV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ!

E v a n g e l i j a

LUK. 5, 1—11.

NUO metu: minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausyti, jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivų sustojusių prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs į vieną iš tųdviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovėsis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Simonas jam tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamajo draugams, buvusiems kitame laive, ateiti ir jiems padėti. Tie atėjo ir pripildė abudu laivų, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: Išėik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusius dėl to žuvų valks-

L e k c i j a .

ROM. 8, 18—23.

ROLIAI: aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su busimąja garbe, kuri bus mumyse apreikšta. Nes sutvėrimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreiškimo. Sutvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė su viltimi, kad ir pats sutvėrimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaitoja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tikai jis, bet ir mes, kurie turime dvasios pirmones, dusaujame patys savyje, laukdami Dievo įsūnytės, mūsų kūno atpirkimo Jėzujė Kristuje, mūsų Viešpatyje.

mo, kurias jie buvo sugavę; taippat Zebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

“Šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirengei?” (Luk. 12, 20).

“Koki nauda būtų žmogui, jei jis laimetų visą pasaulį, pats gi save prapuldytų...?” (Luk. 9, 25).

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija.

Už saulės, už visų žvaigždynų, toli, toli nuo mūsų pilkos žemelės yra neišmatuojama, neturinti ribų erdvė. Ten, sakkoma, visuomet viešpatauja šviesa. Ji nepranyksta. Ji niekuomet nesimaino. Jos niekas neužtemdo. Ji visuomet ta pati graži, švelni, maloni, lipšni. Taip atrodyt visi materijaliai sutvėrimai po prisikėlimo.

—o—

Galinga žmogaus vaizduotė. Bet ji nėra taip galinga, kad nupieštų tobuląją grožybę. Yra gamtoje tokių gražių reginių, kad jais negali žmogus atsigerėti. Kaip turėtų būti gražu, jei tų reginių išties eilės eitų?

Tai įsivaizduokime sau aukštą, galingą, didžiulį kalną. Ant jo gamta išpylė ištisas eiles savo nepaprasčiausių gražumų ir gerumų. To kalno viršūnė nuolatos saulės nušviesta. Ji vilgo gausių šaltinių drėgnumas. Žalia, gausi žolėlė dengia jį. Jo šonais auga krūmai, medeliai ir medžiai. Vaisinių medžių šakos linksta nuo sultingų vaisių. Linksmi paukšteliai čiučia ir čiauška. Amžina ramybė ten viešpatauja. Trukšmai tos aukštumos nepasiekia. Tai tikrasis, žemiškasis rojus.

Žiūrėkime. Tų grožybių tarpe stovi nameliai. Ten gyvena žmonės. Jų nedaug — viena šeimyna. Joje ramu, linksma. Ji laiminga. Nėra tuose nameliuose nei elektros šviesų, nei radio, nei gramafonų, nei piano, nei kitų prabangų. Bet tie žmonės be jų jaučiasi labai ir labai laimingi. Bet gal jie ir nežino, kad tų dalykų pasaulyje yra?..

—o—

Vieną kartą vienam tos šeimos nariui teko apieisti grožybių viršūnę ir įsivelti į pasaulio trukšmus ir žmonių padirbtas grožybes. Jam teko gana ilgai tarp šių pagyventi. Jis matė kaimus, miestelius

ir miestus. Jis matė visai tai, ką žmonės ten vadino gerumais ir gražumais. Jis susidūrė su visais žmonių išrastais ir padarytais patogumais. Vienok, visi tie dalykai nei valandėlei neatitraukė jo minties nuo jo gimtinės — gražiojo kalno viršūnės.

Jis susitiko su garbingais ir garsiais asmenimis. Jis susilaukė daugybės gerų draugų. Jis sulaukė daug patogumų, bet jo širdies visa tai nepagavo. Jo mintis jį laikė nuolatos susirišusį su gražiuoju kalnu. Jis tik ir laukė linksmosios valandos, kad jis gryž namo. Skubiai ir sparčiai žengė pirmyn, kad tik greičiau būtų namie, kad regėtų nenykstančias grožybes, kad džiaugtųsi nedrumsčiama ramybe.

—o—

Šis vaizdas yra vaizdas krikščionies, kuris turi sveiką ir tikrąjį supratimą apie dangų, Tėvo namą, pilną garbės ir grožės; tai vaizdas to šventojo troškimo, kurio pilna nekalta siela, pasiilgusi po šio pasaulio reikalų pasiekti ramybės, džiaugsmo ir atsilsio vietą.

—o—

Koks skirtumas! Čia ant žemės negražus žmogus gali žiūrėti į gražų, kad ir ilgiausia, bet jis nesidaro gražesnis. Neturtingasis žiūri į turtuolį, bet nepasidaro turtingesnis; bemokslis žiūri į mokslinčių ir nepasidaro išmintingesnis. Kitaip danguje.

Regėjimas Dievo turi tokią jėgą, kuri atmaino dalykus taip, kad jie sielai duoda galios, kokios ji neturėjo.

Štai brangus deimantas. Jis purvinas, apsinešęs. Jame nėra, rodos, nieko ypatinga. Bet ve jį nušveitė, nušlipavo, nulygino. Jis žerėte žeri. Visa saulė jame, rodos, apsigyveno. Jis žeria spindulius į visas puses. Jis veikia kaip saulė, nors ne saulė. Jis yra, kaip ir buvo, deimantas.

Siela štai perėjo per gyvenimo bandymus, Dievo ranka ją turėjo. Ji ją šveitė kentėjimais ir vargais. Ji ją švelnino savo malone ir gerumu. Siela dabar paregėjo Dievą veidas į veidą. Ji nušvito Dievu. Ji spindi Dievo gražumu. Ji regi nuo "dieviškojo kalno viršūnės visus,

gražumus, visus gerumus. Ramybė ten viešpatauja. Niekas jos nedrumsčia.

Visur grožybės ir grožybės. Jos vis naujos, nenykstančios. Taip kasdien. Taip be galo. Taip nuolatos.

Graži! ta sielos tėvynė! Laukia mano siela jos.

“Jis vėl vieną kartą mokino pajūryje; pas jį susirinko skaitlinga minia, taip kad jis turėjo ižengti į laivą ir sėdėti ant vandens, visa gi minia buvo prie jūros ant kranto.” (Mork. 4, 1—2).

Kataliko Visuomeniškos Pareigos.

Rašo: *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*

(Tęsinys).

Sulig tad bedieviais visuomenės, tautos, ar valstybės gyvenime žmogus nepri- valo nei varžytis kokios nors tikybos į- statymais, nei jai pavesti rišti šiuos klausimus, žodžiu, tikyba neturinti balso žmogaus visuomeniškame gyvenime. Priva- čiai žmogus gali tikėti ir mąstyti, kaip tik jis noris, bet nėra jam valia įnešti į viešąjį gyvenimą į visuomenę savo pri- vačius pamėgimus.

Tąja mintimi vedini bedieviai rūpi- nasi atskirti valstybę nuo Bažnyčios, kad Bažnyčia nepadarytų nei kokios įtakos.

Katalikybės atsakymas.

Katalikybės mokslas yra visai kitas. Žmogaus reikalai, jo troškimai, jo sieki- mai yra taip dideli, taip gilūs, platūs ir įvairūs, kad didžiausio mokslininko pro- tas, o net visos žmonijos sujungtos jėgos nesugebės tinkamai išspręsti žmogaus prigimties problemų, uždavinių ir siekimų panašiai, kaip suburtos jėgos mažų vai- kelių nesugebės išspręsti vaikelio gyve- nimo reikalų, reikia tad ieškoti pagalbos aukštesniam prote, negu žmogaus protas. Tas aukštesnis protas ir yra Dievo pro- tas, kuris pasireiškia ypatingai tikybos nuostatuose. Tikoje tad mes turime ra- sti nurodymų ne vien, kas darosi dan- guje, bet ir kas privalo būti ant žemės.

Tik su tikybos pagalba suseksime, ku- rie dalykai priklauso žmogaus prigim- čiai, o kurie ne; kurie troškimai, palin- kimai yra naudingi, o kurie ne; kurių patenkinimas neša gyvybę, o kurių mirtį.

Neužtenka susekti, kurie prigimties palinkimai yra blogi, o kurie geri, reikia žmogui suteikti jėgų, kad galėtų eiti ge- rais palinkimais, o susivaldyti piktuose,

kenksminguose. *Video meliora proboque deteriora se- quor*, sakydavo senovės romėnai, reiškia: matau, kas yra gera ir pripažįstu, bet einu paskui tai, kas yra blogiau. Ti- kyba neša čionai pagalbą, suteikdama ne vien šviesą gera ir bloga pažinime, bet stiprina valią, kad ji pajėgtų tąjį gera vykdyti, o išvengti bloga.

Tikyba tad nenaikina žmogaus prigim- ties, jos neardo, bet apgina, stiprina ir gydo.

Visuomenė.

Antras klausimas, kas yra visuomenė, koks jos tikslas, kokiais ryšiais žmogus yra su ja surištas?

Filosofija apibrėžia žmogų, kaipo pro- tingą visuomenišką gyvūną, „*animal rationale sociale.*“ Ką tai reiškia?

Tai reiškia, kad žmogus gali išvystyti savo jėgas, gali išsitobulinti, aprūpinti savo reikalus vien tik visuomenės arba kitaip sakant, kitų žmonių pagalba.

Apsidairę apie save, pažvelgę net į mūs vidaus gyvenimą, pastebėsime, kad viskas, ką mes turime, yra kitų žmonių mums suteikta; šiokių ar tokių būdu kas nors turėjo pridėti savo ranką prie mūs tos savasties. Ar paimsime drabužį, ar pastogę, ar maistą, ar mokslą — visur suseksime kitų žmonių darbus, be kurių mes neturėtumėm to gera.

Rasime, tiesa ir gyvulių, kurie gyvena krūvomis, arba kaiminėmis, tačiau jie ne- sudaro visuomenės, nors jie gyvena vie- nas šalia kito, kaip akmenų krūvoje ak- menys, bet vienas neturi į kitą tos įtakos, kurią turi žmogus į žmogų. Gyvuliai ne- sinaudoja vienas kito prityrimu, vienas nemoko kito, todėl jų visuomenė vadinasi kaiminė.

Tik žmonių bendras gyvenimas sudaro visuomenę, nes tik žmonės bendromis jėgomis eina prie užslėptų jų prigimtyje ypatybių išvystymo. Vienas sau žmogus paliktas bus panašus į marmulo gabalą, iš kurio galima bus iškalti gražiausią stovylą, vertą pastatymo muzėjuje, bet jeigu nebus rankos, kuri jį tašytų ir skaptuotų, gabalas pasiliks amžinai gabalu, iš kurio niekam nebus naudos.

Iš šių kelių minčių aiškėja, kad tarp žmogaus ir visuomenės turi būti labai ankštas ryšys, visuomenė veikia į žmogaus vienetą jį tobulindama, didindama jo pajėgas, todėl kokia yra visuomenė, tokie yra žmonės. Kad mes pav. butumėm atsiradę laukinių žmonių visuomenėje, gal šiandien mokėtumėm laiptoti po medžius, šaudyti iš lanko, svaidinti bumerangu, bet nemokėtumėm nei rašyt, nei skaityt, nei naudotis kultūringos visuomenės darbų vaisiais.

Žmogus privalo visuomenei atsilyginti.

Iš kitos vėl pusės, jeigu žmogus gautų tiek daug naudos, gyvendamas visuomenėje, tai ir jis privalo ką nors duoti tai visuomenei; jis turi kokių nors būdu prisidėti prie tos visuomenės palaikymo; jis negali būti panašus į pinčių grybą ant medžio, kuris maitinasi medžio syvais, bet jam nieko neduoda, priešingai jį pūdo, bet supūdęs medį ir pats turės žūtį, nes neturės kuo maitytis.

Taip dalykai vyksta ir su žmogum nenaudėliu, kuris čiulbia syvus iš visuomenės, o jai nieko neduoda, pagalios sunaikina visuomenę, bet ir patsai turi prapult. Taip buvo prancūzų revoliucijoje, kurioje žuvo visi tie, kurie kaip pintys čiulbė visuomenės syvus, bet jai nieko neduodami, ją sugriovė ir paskui patys turėjo žūtį griuvėsiuose.

Taip šiandie Rusijoje saujaalė komisarių užgrobė valdžią ir čiulbia visuomenės

kraują, bet ateis laikas, kad toji visuomenė nebeteks jau kraujo, tuomet ir visas bolševizmas turės žūtį.

Jeigu žmogaus prigimtis reikalauja būtinau gyvenimo visuomenėje, kitaip sakant, jeigu tarp žmogaus vieneto ir visuomenės yra aiškus ir tvirtas ryšys, tai katalikybė, gindama ir saugodama žmogaus prigimtį, negali nepastebėti to ryšio, negali skaityti jo už nėsantį, negali nė-įrašyti į savo moralybės kodeksą. Katalikybė remia visuomeninį žmogaus gyvenimą visomis pastangomis, skaito už nuodėmę nedirbti naudingo visuomenei darbo.

Kokių darbų visuomenė yra reikalinga?

Nė viena visuomenė negali išsilaikyti be trijų dalykų: be tvarkos, be ramybės, be darbo padalinimo, todėl katalikybė verčia savo pasekėjus būtinau prisidėti prie palaikymo visuomenėje tvarkos, ramybės, bei darbo padalinimo, o kiekvienas nusikaltimas tuo žvilgsniu yra kartu nusikaltimas ir pačiai katalikybei.

Kadangi visuomenės tvarka, ramybė ir darbo padalinimas laikosi įstatymais, kiekvienas katalikas sąžinėje, reiškia po nuodėmę privalo pildyti visuomenės įstatymus, žinoma tuos, kurie yra išleisti visuomenės labui ir neužgauna žmogaus prigimties.

Praktikoje, be abejo, yra labai sunku atskirti, kurie įstatymai remia visuomenės naudą, o kurie ją ardo, kurie neužgauna žmogaus prigimties, o kurie ją užgauna. Kas pav. važiuodamas traukiniu, norėtų papirkti konduktorių, kad pigiau atseitų jam kelionė, papildintų smertkiną darbą ir katalikybės žvilgsniu. Bet, kad toji valstybė reikalautų nuo žmogaus, kad jis atsižadėtų savo kalbos, savo tikėjimo, kaip kad būdavo seniau Rusijoje, nė vienas žmogus negali būti kaltinamas, kad jis neklausęs valstybės įstatymų.

(Bus daugiau)

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo: *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*
(Taša).

31. Matymas.

Švelniausias ir garbingiausias mūsų kūno pojūtis yra matymas. Matome akimis. Jos įdėtos į mūsų galvos priešakinę dalį, apsaugotos veido ir galvos kaulais nuo pažeidimo, valomos blakstienais. Nei vienas pasaulyje fotografijos įtaisas nėra tiek tobulas, kaip akys. Jos mato ne vien daiktų varšą, bet ir daiktų būklę, jų trilypi matavimą, jų atstumą. Matymo pojūčio dėka žmonės sukūrė visuomenes, tautas, valstijas, meną. Iš tikrųjų, matymas yra garbingas žmogaus pojūtis. Bet jisai yra pavojingiausias pojūtis žmogaus dvasiai, jo sielai. Akys gali žmogų pakelti prie Dievo, bet tos pačios akys gali žmogų tiek paveikti, jog, jas patenkinant, galima patekti pragaran, nes akys tai širdies durys.

Išganytojas pasakė: „Kiekvienas, kurs žiūri į moteriškę, kad jos geistų, jau su ja svelt-moteriavo savo širdyje.“ (Mat. 5, 28). Prisiminus gi nelaimingąjį nuotikį pirmosios moteriškės; Ievos: „pamatė tuomet moteriškę, jog medis geras valgyti ir gražus akims ir malonus regėjimui; ir paėmė nuo jo vaisių, ir valgė, ir davė savo vyrui, kuris irgi valgė“ (Gim. 3, 6); prisiminus nuopolį garbingųjų žmonių, k. a. Dovidą, Samsoną ir kitų ir tai, jog juos toji dvasinė nelaimė patiko tik dėl to, jog nesaugojo savo matymo pojūčio, — baugu darosi, pavojus prisiminus.

Tikrai, matymo pojūtis viešame gyvenime būtinai yra reikalingas. Jį mes turime, ačiū Dievui. Bet pasaulio patvirkusi dvasia, jo daromos nedorybės gyvai atsiliepia į mūsų vaidentuvę, kuria ten ištvirkimo vaizdus ir siūlo valiai pasigrožėti jais. Kas-gi blogybe grožisi ir jos nori, — turi blogybę; jau atstoja savo širdimi nuo tikros gerybės, nuo Dievo.

To dėl būtinai reikia išmokyti sutvarkyti ma-

tymo pojūtį, kad jisai neužterštų mūsų dvasios, nepatrauktų į nuodėmes širdies.

Jeigu pasauliečiai žmonės, bet pamaldūs, stropiai saugoja savo matymo pojūtį, juo labiau savo akis privalo saugoti Dievui pašventę tarnauti asmenys. Vis-gi privalo būti ir melstis, kad neįpultų į pagundinimą.

M a t y m o p o j u t i s t v a r k o m a s šiuo būdu:

1. Nežiūrima atydziai į kitos lyties asmenis.

2. Vengiama teatrų, lošimų, kur nėra tobulai užlaikomas kuklumas, arba per daug išblaškoma dvasia.

3. Privačiai ir viešai reikia laikytis didžiausio kuklumo, drovumo. Nežiūrėk kitiems akysna, ar veidan, jei to nereikalauja tavo pareiga.

4. Praeik nepastebėjęs įeidžiančius, nekaltybės dorybę, paveikslus, statulas.

5. Mokėk sutvarkyti savo akis maldos metu, ypač šv. Mišių klausant, dalyvaujant procesijose, bendrose maldose. Tavo akių nesuvaldymas ir kitus gali atitraukti nuo maldos ir pažadinti pagundas.

6. Vaikščiodamas gatvėse būk saugus, bet akis valdyk, daugiau dabodamas kelią, kuriuo eini, negu asmenis, kuriuos sutinki.

7. Atsipratink godžiai žiūrėti į valgius; ir valgomam kambaryje atsisėdęs, nesizvalgyk į kaimyno lėkštę, kokių valgių ir kaip daug prisidėjęs.

8. Paprask dažnai akis pakreipti prie kybančio ant kryžiaus Išganytojo.

9. Visados atsimink, jog V. Dievas mato visas slapčiausias tavo mintis ir darbus ir už juos turėsi Jam duoti apyskaitą.

10. Pamaldi siela nešvaisto akimis į visas puses. Dažniausiai ji vaikščioja nuleistomis akimis, o taip gi nuolat karštai prašo pas V. Dievą malonių, kad apsisaugojus pavojų sielai.

M a t y m o p o j u t i s a p m a r i n a m a s, atsisakant žiūrėti į leistinuosius

daiktus, nes juo yra didesnis akių gyvumas, juo didesnė turi būt duota joms apsauga.

1. Užsitraudžiame žiūrėti į kaikuriuos pavokslus, vaizdus, įvykius, nors jie būtų padorūs.

2. Atsisakome ir nevykstame pamatyti namų statybų, ar paminklų, kurių matymas mums nėra naudingas, ar būtinai reikalingas.

3. Nesižvalgoma per langus, arba namuos nebojama į juokingus nuotikius kitiems asmenims, nors visas dalykas ir nebūtų žalingas dvasiai.

Kai kurie šventieji pasiekė šiuo atveju didelės tobulybės: jie mokėjo valdyti ir apmąrinti savo matymo pojutį.

Pav. Šv. Aloyzas tarnavo du metus Ispanijos karalienei Marijai ir, kaip sako jo gyvenimo rašytojai, nei kartą nepažvelgė karalienės į veidą.

Šv. Jonas Berchmans taip mokėjęs savo akis valdyti, jog niekas negalėjęs žinoti jo akių spalvos. Bet užtat jisai noriai žiūrėdavo į prikaltojų prie kryžiaus Išganytoją, paskendęs maldoje.

Išmokime suvaldyti matymo pojutį, o užtersime kelią nuodėmėms įsibrauti mūsų širdin.

32. Girdėjimas.

Įvairiausias mus paliečiančius garsus girdime labai švelnučiu klausos organu — ausimis. Klausos arba girdėjimo pojūtis yra mums labai naudingas. Sunku įsivaizduoti žmonių visuomenę be šio taip reikalingo pojūčio. Garsų pagalba išreiškiame mintį. Ji praplečia artimo žinią, pamokina jį.

Girdėjimo pojūtis be galo yra svarbus tikėjimui pažinti, suprasti. Apaštalas sako: „kaip gi jie šauksis to, į kurį netikėjo? Arba kaip tikės į tą, apie kurį negirdėjo?“ (Rom. 10, 14). Reikia, kad vieni skelbtų Išganytoją, kiti gi klausytų to mokslo. Apaštalai gavo pasiuntenybę iš paties Kristaus skelbti Evangeliją visoms tautoms. Juos pastatė Jėzus savo vietoje: „kas jūsų klauso, tas mane klauso“

(Luk. 10, 16). „Taigi, kiekvienas, kurs girdi šituos mano žodžius ir juos daro, bus panašus į išmintingą žmogų, pastačiusį savo namus ant uolos“ (Mat. 7, 24).

Visa bažnytinė muzika, giedojimo menas, galingai veikiantis ir jaudinantis net užkietėjusias sielas, remiasi šiuo naudingumu ir garbingu pojūčiu. Yra šventųjų, kurie bažnyčioje išgirdę Evangelijos žodžius: „Jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje, paskui ateik ir sek mane“ (Mat. 19, 21), palikę savo turtus vargšams, pradėjo atgailos gyvenimą ir tapo šventi, k. a. šv. Antanas.

Girdėjimo pojūtis turi tą ypatybę, kad jisai mums patiekia betarpiai svetimas mintis, naujas tiesas. Iš čia ima savo pradžią žmogaus noras ką nors gero išgirsti ir kas naujai suprasta, kitiems pasakyti. Išganytojas vadina palaimintais „kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo“ (Luk. 11, 28).

Tiksliai naudojamas girdėjimo pojūtis teikia žmogui daug naudos, bet jeigu žmogus nemoka jo sutvarkyti ir prilaikyti, gali turėti labai daug žalos. Pojūtis yra kūno galia, patarnaujanti protingai žmogaus sielai. Jis ima į save visa, ką girdi. O girdi nevisuomet sielai naudingus dalykus, bet gana dažnai gali išgirsti labai žalingų, gali išstatyti sielą į pagundas ir ji gali nusikalsti V. Dievui.

Užtat protingas žmogus ne visko klauso, ką gali išgirsti, bet klauso, kas jo dvasiai yra naudinga. Girdėjimo pojutį norėdamas sutvarkyti, rūpinkis:

1. Domiai ir su pamaldžiu nuolankumu klausyti skelbiamojo Dievo žodžio pamoksluose.

2. Stropiai klausyti dvasinio skaitymo, jeigu jisai atliekamas keletos asmenų bendrai.

3. Su noru dalyvauti padoriose kalbose. Jos veda prie Kristaus, prie artimesnio dvasiškųjų dalykų supratimo. „Kiekvienas, kurs yra iš tiesos, klauso mano balso,“ sako Išganytojas (Jón. 18, 37).

(Daugiau bus).

Dievas Yra Teisingas.

(Tikras atsitikimas).

1910 metais vienoj Liepojaus ligoninėj dirbo pasišventusi gailėstingoji sesuo Magdalena.

Ji savo pasiaukavimu išgelbėjo daug ligonių ne tik kūno, bet ir dvasios ligose.

Ji pasakojo vieną šiurpulingą įvykį, kuris atsitiko toje ligoninėj jai pavestųjų ligonių skaičiuje.

o

“Aš turėjau savo priežiūroje dvi ligonių patalpas, kuriose buvo apie 20 ligonių-vyrų. Vienoje patalpoje buvo silpnėsi ligoniai, o kitoj — jau sveikintieji ir net pasveikę.

Vieną dieną staiga susilpnėjo vienas senelis iš silpnėsiųjų ligonių ir šaukėsi kunigo. Už 15 minučių kunigas su švenčiausiu atėjo.

Kadangi silpnėsiųjų ligonių patalpa neturėjo kito įėjimo, kaip tik per sveikesniųjų ligonių būtą, tai kunigą turėjome vesti per sveikesniųjų ligonių patalpą pas silpnėsią ligonį. Sveikesniųjų ligonių skyriuje buvo apie 12 ligonių. Jų skaičiuje buvo vienas vyras užsikirtęs laisvamani-bedievis. Jis degė didžiausia neapykanta ir reiškė panieką, pamatęs einant kunigą su švenčiausiu per jų būtą. Tikintieji ligoniai kiekvienas atidavė pagarbą švenčiausiam ir su baime klausėsi to bedievio piktžodžiavimų, kuomet kunigas buvo kitame kambaryje. Arti jo lovos buvo vieno vaikinio lova, kuris jau visas mėnuo gulėjo su sulaužyta koja. Tas vaikiną gyvai pritarė to suklydusio žmogaus kalbai — matyti, kad ir jis buvo jo organizacijos narys. Jie abu išjuokė Jėzų švenč. Sakramente ir visas katalikiškas apeigas.

Pirmasis sakė: “Jeigu tas kunigas eitų prie manęs, tai aš spiaučiau jam į akis, jei koja nepasiekčiau spirti.”

Antrasis, jaunas vaikiną, sakė: “Aš kaip šunį išmesčiau už apykaklės per duris.”

Kunigui išėjus nuo silpnėsiųjų ligonio, tie du vyrai nesulaikė viešai jo neįžeidę ir vėl išjuokė švenč. Sakramentą. Kunigas nekreipė dėmesio į jų pašiepiančius žodžius, bet skubiai išėjo, nes buvo šaukiamas prie kito ligonio į miestą.

Už pusės valandos, kunigui išėjus, išgirdau garsų skambučio skambėjimą. Jis buvo smarkiai spaudžiamas sveikesniųjų ligonių skyriuje. Labai išsigandusi skubiai nubėgau pas šaukiančius, nujausdama ką nors blogo atsitikus. Iš tikrųjų pamačiau baisų reginį! Tas ligonis-vyras, kuris prieš pusvalandį plūdo baisiausiais žodžiais Jėzų Kristų švenč. Sakramente ir Jo tarną kunigą, dabar parpuolęs ant savo lovos dreba pamėlynavęs ir šaukia užkimdamas: “Aš prakeiktas, aš pražuvęs, aš baisiausias žmogus pasauly. Duokit man kunigą, aš prakeiktas... duokit man kunigą... aš prakeiktas! Gelbėkit mane, aš pražuvęs ant amžiu.” Išsigandau dar daugiau, nesuprasdama iš syk, kas čia atsitiko.

Skubiai pakviečiau budintį gydytoją ir telefonu pranešiau, kad skubiai ateitų kunigas su švenčiausiu į ligoninę. Gydytojas atėjęs apžiūrėjo ligonį ir jokios kūno ligos nerado, nes tas vyras buvo jau sveikas ir tą pačią dieną rengėsi išvažiuoti iš ligoninės. Anksčiau jis turėjo sužeistą koja, bet žaizda buvo jau senai sugijusi ir kitos ligos jam nebuvo. Jis buvo dar jaunas vyras, vos 30 metų amžiaus.

Daktaras paskyrė jam vaistų, bet nieko jam negelbėjo: jis vis nesustodamas šaukė: "Aš prakeiktas, aš pražuvęs, duokit kuo greičiausiai kunigą, gelbėkit," ir griežė dantimis, kaip alkanas žvėris.

Visoj patalpoje ligoniai mirtinai išsigando. Ypač labai išsigando tas jaunas vaikas, kuris prieš valandą padėjo tam blogos valios žmogui išniekinti švenčiausią Sakramentą.

Tą vyrą raminau, kaip galėjau, įrodydama, kad Dievas yra gailestingas ir didžiausiems nusidėjėliams, nė vieno neatstumia, kuris už savo nuodėmes gailisi.

Bet mano žodžiai jam mažai ką gelbėjo, jis vis šaukė: "Aš prakeiktas..."

Pasigirdo koridoriuj žingsniai ir tuojau sužinojau, kad kunigas jau ateina. Uždegiau dvi žvakės prie ligonio staliuko. Tas vyras tik pažvelgė į stovintį tarp dviejų žvakių kryžių ir vėl pradėjo dar baisesniu balsu šaukti "Aš prakeiktas."

Kunigas jau žengė per duris, o ligonis tik sugniauzė kūmsčius, akis pervertė išmeigdamas savo žvilgsnį į lubas ir dar kartą sušukęs: "Aš prakeiktas," pradėjo mirti ir už penkių minučių mirė.

Visoj patalpoje išgąstis padidėjo. Visi matė, kad čia atsitiko nepaprasti dalykai.

Kunigas, padėjęs švenčiausią ant stalo, ėmė klausinėti, kas su mirusiuoju atsitiko. Visi ligoniai vienu balsu papasakojo to įvykio pradžią: koks mirusiojo buvo elgesys ir kalbos prieš valandą laiko. Kunigas išklaušė visą tą šiurpulingą įvykio pradžią ir tarė: "Matot, mylimieji, kad Dievas visiem visuomet yra teisingas. Štai Jėzus švenč. Komunijoje yra liūdininkas, kad jis nebuvo vertas sulaukti kunigo ir priimti tą švenč. Kūną į savo širdį, kurią buvo

velniui pardavęs. Iš tikrųjų, šis atsitikimas yra lygus stebuklui, kuris parodo, kad Jėzus švenčiausiame Sakramente yra tikrai ir baudžia žmogų net ir šiame pasaulyje už viešą Jo niekinimą ir piktinimą kitų tikinčiųjų..."

Kunigą nuvedžiau į kitą patalpą, kame buvo viena silpna senutė. Jis ją aprūpino šv. Sakramentais.

Bet štai toje pačioje patalpoje kilo vėl išgąstingas trūkšmas: jaunas vaikas, mirusiojo draugas, pradėjo šaukti: "Aš prakeiktas, aš pražuvęs," kaip ir anas prieš mirtį. Raminau jį tais pačiais žodžiais, kaip ir aną, kad Dievas dovanos Tau visas kaltes, kad ir baisiausias, jei tik iš tikros širdies gailiesies.

Jis nusiramino, bet prašė, kad kuo greičiausiai pakviesčiau kunigą, nes norįs kuo greičiau išpažintį atlikti.

Kunigas buvo dar neišėjęs iš ligoninės, kaip vėl pakviečiau į tą pačią patalpą.

Tas jaunas vaikas pamatęs kunigą, net su didžiausiu balsu visiem gir-dint pradėjo savo nusidėjimus išpažinti. Išpažintį atlikęs, nusiramino.

Tas įvykis taip sujaudino visus ligonius, kad tą pat dieną visi atliko išpažintį ir rytmetį visiems kunigas atnešė šv. Komuniją. Visų ligonių veiduose buvo matoma rami šypsena, o ypač to jaunuolio, kurį tas nelaimingasis žmogus buvo jau sukklaidinęs. Dabar jo sąžinė buvo rami ir dėkojo Dievui už suteiktas jam gausias malones.

—o—

Pavasario gamta savo grožiu viliojo mus eiti kur nors už miško tyru oru pakvėpuoti. Ligoninės mūsų kvapas ir sunkus darbas jau ne vienai gailestingai seseriai buvo iščiulpęs kūno jėgas.

Kelios seserys sutarėme nuvažiuoti už miesto į mišką pasivaikščioti, nes tą dieną buvome visos liuosos nuo darbo.

Nuėjome į stotį ir laukėme traukinio, kad nuvažiavus iki pirmos stoties už Liepojaus.

Stoty, mums belaukiant priėjo prie manęs vienas man visai nepažįstamas vyras ir ėmė dėkoti man už išgelbėjimą. Aš nustebusi klausiau: "Kame aš Tamstą išgelbėjau, kad aš Tamstą pirmą sykį matau?" Jis man tarė: "Sesele, atsimink ligoninę ir tą baisų atsitikimą su vienu nelaimingu žmogumi, kurį Dievas nubaudė netikėta mirtimi už išniekinimą švenč. Sakramento. Atsimink tą jauną vaikną 20 metų, kuris jam mirus šaukė: "aš prakeiktas, aš pražuvęs." Aš esu tas pats. Aš 12 metų būdamas netekau savo motinos. Ji mirė, mane našlaitį palikdama, nes tėvas prieš 5 metus jau buvo miręs. Aš neturėjau jokio gero globėjo, bet patekau į tą nelaimingą namą, kur gyveno anas žmogus-laisvamanyš. Motutė mane buvo jau prie pirmosios šv. Komunijos privedusi ir mirdama manęs prašė, kad dažnai eičiau prie Dievo Stalo.

Bet tas žmogus man viską išplėšė iš širdies, jis mane visai norėjo sugadinti ir į bedugnę nustumti. Jo globoj būdamas, aš pamiršau savo mylimos motutės žodžius, pamiršau jos gerus patarimus, bet pasidaviau to žmogaus įtakai.

Nustojau eiti bažnyčion, niekuomet nėjau išpažinties, nei šventos Komunijos, nes jis man buvo išaiškinęs, kad žmogui to niekam nereikia. Aš buvau laisvos valios berniukas, niekas manęs nedraudė ką pikta darant, bet dar net pagyrė. Mano sąžinė buvo jau visai užmušta, nes buvau pasinėręs girtuokliavime ir ištvirkime, nes kilnesnio nieko nesupratau.

Kartą grįždamas girtas nakčia į namus, smarkiai griūvau ir persilaužiau sau koją. Tuomet mane geraširdžiai žmonės nugabeno į jūsų ligoninę, kame

ir Jumi pažinau. Po kiek laiko ir su mano tariamuoju "globėju" atsitiko nelaimė, nes jam fabrike mašina koją sužeidė ir mudu abu atsiradome Jūsų globoje.

Į Dievas nubaudė už piktinimą jaunuomenės ir vedimą iš kelio, o Jo baisų likimą matydamas, aš nežinojau, ką ir daryti, nes jau buvau žemai nupuoless. Ačiū, sesele, Jums už tuos raminančius ir kartu gaivinančius žodžius, kuriuos Jūs iš tikros širdies, Dievą mylinčios, del manęs tarėt: "Dievas gailėstingas yra ir didžiausiems nusidėjėliams, jei tik gailisi iš tikros širdies už savo nuodėmes."

Aš laimingas dabar, nes atradau kelią, iš kurio buvau jau senai išklydęs.

Ačiū, geroji sesele, Jūs mane išgelbėjot nuo sielos mirties!" — Tai taręs atsisveikino ir nuėjo.

Ilgai negalėjau užmiršti prisiminus tą baisų atsitikimą, kuris per 3 metus jau buvo iš atminties šiek tiek išdilęs.

Tas atsivertęs vaikas pasižadėjo atvesti prie Kristaus visus tuos draugus, kuriuos buvo išvedęs iš kelio anas nelaimingasis žmogus.

Dieve, padėk jam savo malonėmis tariau, nes gaila tų jaunuolių, kuriems išplėšta tikėjimas, dora; jų protas yra aptemęs, jie daug žalos gali padaryti piktindami kitus. **Ramybės Duktė.**

MUSŲ DARBAI

KOLEGIJOS klausimas nuolatos pasilieka gyvas. Lietuvių Am. visuomenė jaučia grėsiantį gyvybei pavojų. Ji žino, jog tik organizuotai veikiant galima sulaikyti tautinės mirties mikrobus, t. y. jaunimo išstautėjimą. O tas išstautėjimas, plečiamas galinųjų airių draugijų ir tautiniai nuskriaustųjų žmonių, — smarkiai leidžia šaknis į lietuvių jaunimą. Šimtai jaunuolių kas metai baigia aukštą mokyklą. Kur tas mūsų jaunimas? Ar jie priklauso prie lietuvių parapijų, prie lietuviškų draugijų? Maža dalis. Kiti kuria sau gyvenimą, neatsiklausdami proto, nei neatsižiūrėdami į tautines tradicijas, bet su kuom papuolė: su airiais, žydais, japonais apsigveda ir išteka. Susideda su įvairiomis protestonų organizacijomis. Nustoja tikėjimo, doros. Kitą jaunimo dalį pasigauna indijonų gamintojai, t. y. kurie iš visų tautų nori padaryti airius, "tikrus amerikonus." Gyvename tautinio pavojaus ir dalinai priespaudos laikus.

Tą supranta ir jaučia mūsų vadai. Jie žino, jog tik mokslo ir jaunimo organizacijos keliu galima tą nelemtą pragaištingą madą sulaikyti, pakeisti kita. Jaunimą šiandie organizuoja senieji. Ir ten eina gerai jų veikimas, kur suaugusieji pribūna. Bet jaunimas visada ieško sau vadų iš savo tarpo. Kas duos? Aukštoji mokykla. Ji gali paruošti jaunuolius į gyvenimą, gali apsaugoti jų tautiškumą. Todėl ir iš šios pusės prieinama išvados, kad Amerikos lietuviams būtina ir greitai reikia Aukštesnės Mokyklos jaunikačiams, būsimiems jaunimo vadams. Tik deja, tasai Kolegijos Fondas neauga tiek žymiai, kad būtų galima artimu laiku įgyvendinti visų lietuvių troškimai. Argi su \$30,000 dolerių galima šiandie užsi-

moti statyti už \$150,000 ar 200,000 vertės Kolegiją? Sunku ir neatsargu.

Nors mums šiemet nepatogūs metai, bet gelbėdami lietuvių ateitį Amerikoje, aukokite gausiai Kolegijos Fondui, nes juo greičiau įsikursime Kolegiją, juo daugiau naudos atnešime Lietuvių Tautai ir Bažnyčiai.

Kolegijos Remėjai:

Motiejus Zenis Lietuva	3.00
Ona Grabauskienė Kenosha, Wis.	3.00
An. Jekavičiūtė Waterbury, Conn.	9.00
P. Petkienė Racine, Wis.	3.00
Al. Pampikienė Braddock, Pa. ..	3.00
A. Vainauskas W. Pullman, Ill. ..	3.00
V. Rutkauskienė Sheboygan, Wis.	3.00
Kon. Kasparavičienė W. Lynn, Mass.	3.00
Z. Veličkaitė Hartford, Conn.)..	3.00
A. Vaišvila Cicero, Ill.	4.00
Mar. Petrauskienė Chicago, Ill.	3.00
Mrs. A. Puches St. Clair, Pa. ..	3.00
Magd. Klimienė Gilberton, Pa. ..	3.00
An. Barauskienė Worcester, Mass.	100.00
F. Statkus Cicero, Ill.	3.00
Šv. Kryžiaus par. 16 vas. Chicago	22.40
Kun. J. Kundreckas Luzerne, Pa.	3.00
St. Leinartas Detroit, Mich.	5.00
Dom. Raunienė Waukegan, Ill. ..	3.00
Barb. Balčikonienė Racine, Wis.	3.00
Mar. Rasgalienė Cicero, Ill.	3.00
V. Skupienė N. Abington, Mass.	3.00
Mrs. ir Mr. Nikšai Chicago, Ill.	5.00
B. Gečienė Chicago, Ill.	3.00
Roz. Gubistienė Chicago, Ill.	3.00
Mor. Vaičiūnienė Melrose Park, Ill.	5.00
Juoz. Ričkus Chicago, Ill.	3.00
M. Valaitienė Phila., Pa.	3.00
Ant. Montvilienė Luzerne, Pa. ..	3.00
Reg. Treigienė Shenandoah, Pa.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

ŠV. KAZIMIERO SESERYS. Birželio 21 d. Šv. Kazimiero Seserys palydėjo į kapus jauną Sesutę Mariją Amabilis. Mirtinai susirgusi džiova, padarė įžadus. Keletą mėnesių sunkiai kentėdama, pasirošė prie amženybės; mirė Dievo Kūno šventėje, su didele meile bučiuodama Išganytojo kryželį. Kaip ji buvo nekalta gėlėlė Kristaus vynyne, taip jos mirtis buvo šventa ir lengva. Palaidota su trejomis šv. Mišiomis. Pamokslus pasakė kun. K. Matulaitis ir kun. Pr. Vaitukaitis. Josios buvusias klebonas kun. J. Vaičiūnas su kitais trimis kunigais palydėjo į Šv. Kazimiero kapus.

SHEBOYGAN, WIS. Liepos 20 d. yra labai svarbi, nes tą dieną įvyksta Wisconsinio Lietuvių Diena. Viso penkios Wisconsinio lietuvių parapijos smarkiai ruošiasi. Ypač gražiausiai nori pasirodyti Sheboyganiečiai. Sudarytosios komisijos veikia. Reikėtų prie šių iškilnių prisidėti ir toms lietuvių kolonijoms Wisconsinie, kur nėra savos parapijos. Bendromis jėgomis galime gražių ir naudingų dalykų padaryti.

Pats.

PHILADELPHIA, PA. Vyrai, sujūdinkim Philą! Gana snausti. Ar paliksim savo tautinio ir tikišinio veikimo sritis rūpinti svetimiems? Kiti atėję mūsų organizacijų nesutvarkys. Draugijų Sąryšys turi atgimti. Visos kolonijos rūpinasi šiemet garbingai paminėti Vytauto Didžiojo 500 m. mirties sukaktuves. O ką veikia Philės Vytauto Komitetas? Kodėl nešaukia, nejungia lietuvių?

Visoki raudoni Rusijos dvasios gavalai smarkiai zuja. Jie veikia. Jie platiną su užsidegimu savo pragaištingą spaudą. Kodėl gi snaudžia katalikiškų draugijų vadai? Ar tai nėra garbingas darbas misijonieriauti savųjų tarpe, įkal-

bant išsirašyti katalikišką laikraštį, pav. "Laivą," ar dienraštį "Draugą?" Stokim, vyrai, į darbą. Petys į petį. Daug yra lietuvių katalikų Philadelphijoje. Daugiau drašos, vienybės ir darbo!

Sąryšietis.

CHICAGO, ILL. Birželio mėnesio viduryje įvyko laisvamaniškojo Liet. Susivienymo Am. 36 Seimas. Suskilo iš pat pradžios. Pasidarė du to Susivienijimo seimai: dešiniųjų ir bolševikų-kairiųjų. Kairieji kaip buvo, taip ir pasiliko nusistatę prieš Dievą ir tikėjimą. Dešinieji gi, kurių tarpe yra daug šiaudinių ir tikrų katalikų, pataisė savo konstituciją, įveddami Centro Valdybos nariams priesaiką, kurioje paminimas Dievas: "Taip Dieve man padėk."

Socialistai su laisvamaniais kėlė del tos priesaikos triukšmą, bet komunistams nedalyvaujant, socialistų buvo tik sauja. Ir socialistai pralošė. Tuo būdu S. L. A. ima grįžti prie Dievo. Katalikams patartina priklausyti prie savo katalikiškojo Liet. R. K. Susivienijimo.

L. K. M.

MARIAN HILLS, ILL. Liepos 4 d. bus didelis Chicagos ir apylinkės lietuvių išvažiavimas į Marian Hills, Ill, kur yra Marijonų farma. Kas metai atvyksta tą dieną šimtai automobilių. Kiti atvažiuoja geležinkeliu į Clarendon Hills stotį ir, lietuviškas dainas bedainuodami, vyksta į pikniką. Geras, tyras oras, graži apylinkė, nuoširdus svečių priėmimas patenkina visus. Suaugusieji pavaikščiavo po plačius laukus, prisimindami savo gimtinę—Lietuvą; jaunimas pamato tokių gyvų su-tvėrimų, kurių mieste gyvų negali matyti; be to, žaidžia, linksminas. Tasai išvažiavimas paprastai prasideda Marijonų Kolegijoje šv. Mišiomis apie 10 v. ryte. Po tam seka svečių priėmimas. Taip bus ir šiemet.

Komisija.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Kad Mišios nėra perkamos, o tik užsakomos, tai kam kunigas ima dolerius ir dar su nustatyta kaina, o nelaiko veltui, jeigu auka yra?

K. R. Chicago.

ATSAKYMAS. Tamstos klausimą atlydėjo ilgas laiškas. Jis piktas, pilnas keršto, kokios tai pagiežos, prikaišiojimų, išmėtinėjimų ir t. p.

Nepažįstu Tamstos. Nežinau nuo ko sugelta, suskaudusi, susopusi tavo širdis, kad taip skaudžiai rašai.

Man rodos, kad su tavim taip yra, kaip su daugeliu kitų: jie visokius dalykus pakenčia, net kartais labai blogus ir savyje ir kituose, tik negali pakęsti, jei žino, kad kunigas paėmė už tokį ar kitokį patarnavimą dolerį.

Antra. Daugelis yra kunigų priešais delto, kad prieš juos išsisvajojo nebūtų dalykų ir tas savo svajones, primeta kunigams, juos kovoja. Pats mini savo laiške nekuriuos kunigus ir tvirtini, kad jie turi po \$300,000.

Tamistėle aš galiu statyti laižybas iš 10,000 ir jas išlošiu, nes nei vienas jų tiek neturi, o nekurie net dešimtos dalies to neturi. Nekurie jų turi pinigų pusėtinai, tai tiesa, bet jiems jie atėjo, kaip pats, man rodos, žinai ne iš aukų už Mišias, bet visiškai kitokiais keliais. Kurie tų kelių nežino, arba jų nesiima, tai tie didelių pinigų nepasidaro.

Toliaus rašai, kad kunigai šaukia: "Nekrauk turtų, nes gausi peklą."

Na tik tu dabar perskaitęs šaltai pagalvok, ar tu čia tiesą parašei? Tuos žodžius iškreipei, juos primetei kunigams ir suradai, kad kunigai kalti.

Tuom tarpu kunigai visiškai kitaip skelbia. Jie praneša iš sakyklos, kad Jėzus Kristus, žmonių Išganytojas, paskel-

bė, kad visi žmonės ir *kunigai ir kiti visi* nesirinktų vien tik turtus ant žemės, kurie pranyks, bet kad krautūsi danguose, kuriuos ras, žemės turtus palikę po mirties.

Tais žodžiais tiek Jėzus Kristus, tiek kunigai primena, kad žmonės, besirūpindami žemės turtais, neišleistų iš atminties dangaus turtų. Aš negirdėjau nei vieną kunigą keikiant žmones už tai, kad jie turi turto ir kad už tai eis į "peklą." Man rodos ir tu to negirdėjai. Tiesa, kartais kunigai aštresniais žodžiais pabara šykštuolius, kurie niekuomet nesuranda nei vieno cento tikėjimo, Bažnyčios reikalams, kuomet kitokiems reikalams turi tų centų perpilnai. Bet tokius ir Dievas smerkia ir smerks. Tai čia ne kunigų kaltė.

Nekliudysiu kitų dalykų tavo laiške prirašytų. Kaip šaltai ir ramiai pasvars-tysi, pats suprasi, kad per daug neteisingu dalykų prirašei.

Dabar eisime prie Tavo klausimo pradžioje tilpusio.

Žinai Tamistėle, kas kokios spalvos akinius vartoja, taip jam viskas išrodo. Vartoja juodus, viskas atrodo tamsiai, vartoja žalius — išrodo žaliai ir t.t. Bet žmogaus dvasia ir gauna "akinius." Kokie tie sielos akiniai, taip jai viskas atrodo.

Man rodos, kad tavo dvasiai teko tamsūs akiniai, kada žiūri į kunigus ir į tikėjimo dalykus. Aš to netvirtinu. Bet sakau, kad man taip rodos. Gal aš klystu.

Aš tau atsakysiu į klausimus pavyzdžiais ir palyginimais, kurie parodys, kad ne visur yra pirkimas, kur mokamas doleris, kaip tu tvirtini ir nori parodyti, kad kunigai parduoda Mišias, o žmonės jas perka.

Žiūrėk, kurie žmonės turi lotą ir na-

mą, moka miestui taksus. Ar nusiperka už tai miestą? Ne. Jie gauna miesto patarnavimą.

Štai žmogus susirgo. Jis eina pas daktarą. Jis moka daktarui dolerių, bet ar jis nusiperka daktarą, arba daktaro mokslą. Ne.

Jei daktarą parkvieti į namus, tai jam moki daug daugiau, bet ar jo mokslą perkai?

Kaip kam reikalingas advokatas. Jis eina pas jį. Advokatas jam sako, kad tiek ir tiek mokėsi už tą dalyką, tai vesiu bylą. Niekas nesako, kad tas žmogus nusipirko advokato mokslą.

Panašiai yra su kunigu. Nori jo patarnavimo, tai jam už patarnavimą ir duodi — vienur kaip yra nustatyta ir priimta, kitur gal būtų kaip kitaip. Žmogus tai, ką kunigas teikia nenusiperka, tik kunigui už patarnavimą duoda.

Kodel kunigai nelaiko Mišių veltui; jeigu yra auka?

Jau buvo rašyta, kad kiekvienas klebonas 80 su viršum Mišių laiko už parapiją be jokio atlyginimo. Jeigu kunigas kam daro auką ne kuo kitu, tik Mišiomis, tai jis ją laiko be atlyginimo.

Bet kodėl tas kunigas turėtų visiems daryti patarnavimą be jokio atlyginimo? Juk ir jam reikia ir pavalgyti ir apsirendyti ir, knygų nusipirkti, ir laikraščių užsiprenumeruoti ir visokiems labdariniams dalykams aukoti daugiau, negu kiti ir įvairioms įstaigoms teikti pagalbą. O jeigu kunigą ištinka liga, tai jo be pinigų nei daktarai nenorės gydyti, nei ligoninės laikyti. O parapija ar norės maityti paliegusį kunigą, kuris jau negali dirbti?

Aš čia nenoriu teisinti ir neteisintu tikrojo godumo. Jis yra bjaurus kiekvieniame, o ne mažiau kuniguose, jei kurie toki turi. Sunku bus ir Dievo teisme iš to išsiteisinti. Bet čia noriu tik pabrėžti,

kad ir į kunigus žmonės žiūrėtų sveikomis dvasios akimis, o ne juodais akiniais užmautomis.

KLAUSIMAS. Ar negalėtų Chicago lietuviai įtaisyti vaikučiams lietuviškas "kempes," atostogoms praleisti.

T. Žibintas, Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. Žinoma, jog galėtų. Į svetimtaučių katalikų "campes" vykstant, už vaiką reikia mokėti po \$2.00 už dieną. Savas atostogų vietas įtaise, galėtume imti daug mažiau. Tik vienas vargas, — neturime, kas imtų tuo reikalu rūpintis.

—o—

KATALIKŲ PASAULY

MELBOURNE, Australija. Čion sugryžo iš kelionės per visą pasaulį protestantas ministeris Enrikas Evans. Jis nustebino visus savo pareiškimu spaudai. Jis sakė:

"Vienas faktas nustebino mane ir paragino gerai pagalvoti — tai, kad Katalikų Bažnyčia, kaip Australijoje, taip ir visur klesti ir žydi.

Amerikoje nuo vieno vandenyno krantų iki kito mačiau kaip auga naujos, gražios katalikų bažnyčios, kolegijos, mokyklos, vienuolynai, ligoninės, prieglaudos ir t. p. Panašiai mačiau Anglijoje ir net mano pačioje gimtinėje Valijoje.

Manykime, kaip sau norime, bet yra faktas, kad katalikybė patenkina žmonių protą ir širdį, o protestantizmas dėl ko tai to nepajėgia padaryti.

Laikas protestantizmui ne atsiduoti kovai su katalikybe, bet perkrauti savo širdį ir sąžinę, ar nėra jame ko nors, kas nesutinka su Kristaus Evangelija ir su jo tradicija.

Aš gavau įspudį, kad Amerikoje protestantizmas išsigimė į religinių pasilinksmimų rūšį, o Anglijoje į pseudo-socialistinę ekonominę propagandą. Jis neteko tikybinio pamato.

LIETUVOS ŽINIOS

Bus smaluojami plentai. Išsiplėtus dideliam autobusų, automobilių ir sunkvežimių susisiekimui, mūsų plentai nors ir dažnai taisomi pradėjo smarkiai irėti. Todėl radosi gyvas reikalas plentus smaluoti. Šiam tikslui šiais metais paskirta 400,000 litų. Bus išsmaluota 45 kilometrų plentų apie Kauną. Vieno kvadratinio metro smala išliejimas atsisis apie 1 lit. 80c. Net ir smaluoti plentai esant tokiam susisiekimui kaip pas mus, gali laikyti neilgiau 3 metų. Be to, plentai dar bus plonu sluoksniu žvyruojami. Tam tikslui skiriama šiais metais 200 tūkst. litų.

Slaptuosius degtinės varytojus ir šmugelinkus da smarkiau baus. Ministerių kabinetas svarsto slaptam degtinės varymui ir neakeizuotų spirito, degtinės ir jų dirbinių pardavinėjimui bausti įstatymo projektą. Tuo projektu, už slaptą degtinės varymą ir šmugeliavimą bausmės žymiai padidintos. Už slaptą degtinės ar spirito varymą bus baudžiama nuo 500 litų ligi 10,000 lit. ir kalėjimu nuo 4 mėn. ligi 1½ metų, o jeigu spiritui gaminti buvo vartotas cukrus, tai kalėjimo bausmė padidinta nuo 6 mėn. ligi 2 metų. Už neakeizuotos degtinės ir spirito pardavinėjimą bus baudžiama pinigine bausme nuo 300 lit. ligi 5000 litų ir kalėjimu nuo 2 mėn. ligi 1 metų. Šios bausmės uždedama administraciniu būdu. Gauta bausmė už slaptą degtinės varymą ir šmugeliavimą skirstoma šiaip: pusė pinigų iš gautos baudos eina valstybės naudai, o kita pusė skiriama protokolo sustatytojiui. Jei susekti padėjo kas nors iš šalies, tai pranešėjas gauna atlyginimo 25 procentus ir kartais dar gali gauti iš valstybės išdo 200 premiją.

Apvogę Tėvus Pranciškonus. Nežinomis piktadariams iš tėvų Pranciškonų Ža-

liakalny pavogė 400 litų ir kumpį.

Del pypkės. Kalvarija (Marijampolės apskr.). Balandžio 23 d. Laisvės gatvėje užsidegė Pečkaičio mūriniai tvartai. Gaisras kilo dėl vieno senuko pypkės rūkimo. Sudegė skrynias su drabužiais, 2 paršai ir apdegė stogas su pašaru.

Iš "Šaltinio."

Amerikos Lietuviai Katalikai

turi tik vieną savo dienraštį, kuris gina tikinčiųjų dvasinius ir medžiaginius reikalus, kuris visiems geros valios žmonėms mielu noru patarnauja, — tai

"DRAUGAS"

Jo kaina: Amerikoje metams \$6.00; 6 mėnesiams \$3.50.

Lietuvoje metams \$7.00; pusei metų \$4.00.

Kas nori padaryti skubų biznį, ką nors pirkti, parduoti, — skelbkite "Drauge", nes "Draugas" kasdien aplanko daugybę tūkstančių lietuviškų šeimynų.

"Draugo" knygyne galite gauti įvairiausių knygų. Reikalaukite katalogo. Jis siunčiamas veltui. "Draugo" adresas: 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVE

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.